

KAPITOLA TŘETÍ

3. BŘEZNA

Šéfinspektorka Ava Turnerová stála se založenýma rukama nad tělem. Traumatu místa činu byla ušetřena pouze okrajově, protože zranění byla tak strašlivá, že téměř nevypadala reálně. Doktorka Ailsa Lambertová, vrchní soudní lékařka města Edinburghu, maličká energická žena, která vypadala, že by ji dokázal odfouknout silnější vánek, se po pitevně pohybovala se svou typickou hbitostí a profesionalitou.

„Tělo po pádu z výšky vidíš poprvé?“ zeptala se Avy.

„Jo,“ přitakala Ava, rukou v rukavici zvedla nebožtíkovi jednu paži a podívala se pod ni. „Tohle všechno jsou posmrtná zranění, nebo jsi našla stopy po napadení ještě před pádem? Tyhle řezné rány vypadají jako od nože.“

„Je to vážně něco, vid'š? Pokud bychom to vzaly z fyzikálního hlediska, tak při pádu z velké výšky je síla dopadu bohužel balistická. K roztržení tkáně došlo následkem toho, že se ta síla plošně rozložila, ale přesáhla kritickou mez, po níž tělo nedokázalo takové množství udržet uvnitř.“

Zvedla prostěradlo, aby odhalila trhlinu na mužově boku, která sahala téměř k pupíku, a druhou vedoucí po zadní straně jeho levé nohy. Jako by si na něj někdo vzal sekáček. Ava vzala Ailse roh prostěradla a položila jej zpátky.

„Takže je to jako poranění způsobené úderem tupého předmětu?“ zeptala se Ava.

„Tak nějak, jen ne směrem zvenku dovnitř, ale obráceně. Má četné zlomeniny, což není žádné překvapení. Dopadl přímo na záda. Páteř

má na pět částí, játra na padrt a rozlámaná žebra mu propíchlá obě plíce.“

„Trpěl?“

„Fyzicky ne, to můžu říct s poměrně velkou jistotou. Od přeživších pádu z velké výšky víme, že je těsně před dopadem mozek ochrání. Omdlí nebo upadnou do disociativního stavu, kdy částečně ztratí vědomí. Na moment dopadu si matně vzpomíná jen hrstka z nich. V případě tohoto muže ti můžu říct, že smrt nastala okamžitě a zcela jistě neměl čas zaznamenat bolest. Temenem hlavy narazil do betonu tak prudce, že mu to tu část lebky zploštilo. Mám ti ho otočit, aby ses podívala?“

„Není potřeba. Věřím ti to,“ zamumlala Ava.

„To je velmi moudré, ale obávám se, že k té tvojí otázce o tom, zda trpěl, mám menší doušku, kvůli které jsem tě sem zavolala.“ Otevřely se dveře a dovnitř vešla bíle oděná postava. „Lucu! Pojď se k nám připojit. Akorát jsme se dostávaly k jádru věci.“

„Ahoj,“ pozdravila ho Ava s úsměvem. „Promiň, že jsem tě připravila o posledních pár hodin volna. Nevyrušila jsem tě od nějaké zábavy?“

Luc zavrtěl hlavou. „Byl jsem jen v posilovně. V Paříži jsem se přejídal. Musím se dostat zpátky do formy.“

Byla to lež, ale Ava to nechala být. Callanach měl štíhlou postavu a vypracované břicho, o kterém si většina mužů může nechat jen zdát.

„Když jsem byla ve vašem věku, žádné posilovny nebyly,“ zabručela Ailsa a přitáhla si rameno s lampou a lupou. „Chodili jsme na dlouhé procházky, neseděli jsme celé hodiny před obrazovkami a hlavně jsme veškeré peníze neutráceli za jídlo, které obsahuje víc nasycených tuků než proteinu.“

Callanach se uculil na Avu. Ailsa byla vynikající soudní lékařka, ale neměla ve zvyku příliš vážit slova, ať už se jednalo o jakékoliv téma.

„Ale zpět k věci, u obětí pádu z velké výšky jde buď o nehodu, sebevraždu, nebo o trestný čin. Podívejte se na tohle.“ Zvedla mužovu pravou ruku, vzala jeho prsty do dlaně a narovнала je. „Pod nehty má

výrazné množství špíny – tři z pěti nehtů se mu odlomily, jelikož je v té špíně i zaschlá krev. Tu špínu tvoří cihlový prášek a hlína.“

„Takže se snažil držet,“ podotkl Callanach.

„Zcela jistě,“ potvrdila Ailsa. „Proto vylučuji sebevraždu.“

„Nerozmyslel si to třeba? Chci říct, jestli třeba nevyšplhal nahoru, aby skočil, začal padat, ale pak se chytil, nebo jestli se třeba nechtyl instinktivně?“ zeptal se Callanach.

„To není normální vzorec chování. Sebevrahy většinou skočí dost dopředu, když už se k činu rozhodnou, a tento muž by musel skočit zády, aby se té zdi mohl chytit. A pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by ho gravitace patrně hned nahoře přetočila na záda, což by znamenalo, že by na zeď v žádném případě nedosáhl.“

„Kdybych se rozhodla spáchat sebevraždu na Tantallonu, skočila bych ze skalisek do moře, a ne z hradeb na zem. To nadělá zbytečný nepořádek,“ dodala Ava.

„Takže ne sebevražda. Nehoda?“ uvažoval Callanach.

„To je mnohem pravděpodobnější,“ pokračovala Ava, „a pořád jsem to nevyloučila. Je možné, že uklouzl, podařilo se mu na chvíli zachytit, ale nedokázal se vytáhnout zpátky nahoru, obzvláště vzhledem k těm strženým nehtům. Jenže spadnout z hradeb Tantallonu není vůbec jednoduché. Kdyby bylo, tak do hradu nikoho nepustí. Musel by tu zeď přelézt.“

„Smůla?“ ozval se Callanach. „Dělá drsnáka, vyleze nahoru, uklouzne, snaží se držet, ale nevyjde to. Nějaké stopy alkoholu nebo drog?“

„Když jsem otevřela žaludek a mozek, nebyl cítit žádný pach, který by svědčil o výraznějším množství požitého alkoholu, a to já většinou dost rychle poznám. Pokud jde o drogy, odebrala jsem vzorky na toxikologii a požádala jsem o ně přednostně. Chtěla jsem vám ukázat tohle...“

Ailsa položila mužovu ruku zpátky na kovovou desku, přesunula lupu nad jeho prostředník a srovnala světlo tak, aby svítilo kolmo na ruku.

„Podívejte se sem,“ vyzvala je.

Ava s Callanachem se nahnuli, aby na ruku lépe viděli, a otáčeli hlavou, aby ji prostudovali z různých úhlů.

„Vzdávám to,“ prohlásila nakonec Ava. „Ta ruka je ošklivě pohmožděná a značně odřená. Vidím ty tři strhnuté nehty. Tohle všechno bych čekala.“

„To ano, ale nevíte, že pouze jeden z těch prstů je zlomený. Prostředník, úplně na konci, na distálním článku, u lůžka nehtu.“

Callanach strčil pod prostředník vlastní prst v rukavici, aby kost prohmatal.

„Nic necítím,“ poznamenal.

„Ta zlomenina není dislokovaná, takže to ani nejde. Ukázala se až na rentgenu, ale ještě se nezačala hojit, a prsty se hojí rychle, takže jde o novou frakturu, kterou ovšem nezpůsobil ten pád. Liší se od těch ostatních.“

„Takže ji utrpěl, když visel z té věže?“ zeptala se Ava.

„To jsem si myslela, ale potom jsem si všimla tohotohle...“ Ailsa přitáhla lupu ještě blíže ke konečku prostředníku a ukázala na maličkatou fialovou skvrnu ve tvaru písmene V, která byla na bledé pokožce ruky sotva vidět. „Tu modřinu si neudělal o kámen. Zaprvé je na špatné straně ruky. Když dopadl, dlaň mu směřovala k zemi, to vidím ze stop dopadu. Tahle pohmožděnina je hluboká a čerstvá. Odřízla jsem kůži a podívala se pod ni. Je to nové poranění, zapříčiněné velkou silou. Ta pravděpodobně způsobila tu zlomeninu vespod.“

„A co bys tedy řekla, že ji nejpravděpodobněji způsobilo?“ zeptala se Ava.

Ailsa si založila ruce a naklonila hlavu ke straně. „Jsem na vážkách,“ odpověděla. „Něco mě napadlo, ale upozorňuju, že jen tipuju.“

„Kvůli tomu jsi nás sem zavolala, ne?“ podotkla Ava a povytáhla jedno obočí.

„Ano. Ten tvar je neobvyklý a to, že je naprosto zřetelný, ještě víc. Bez fraktury bych si nebyla tak jistá, ale na dané místo bylo vyvinuto podstatné množství síly, což znamená, že byl prst něčím zatížen. Připadá mi

to jako špička podrážky. Což by vysvětlilo i tu zlomeninu. Jak říkám, nemůžu to podložit ničím jiným. Žádná jiná zranění, která by se nedala zdůvodnit tím pádem, nemá. Žádná další poranění utrpená v sebeobraně. Za těchto okolností, bez svědků nebo jasnější představy, co se mu přihodilo, bych případ pro státního zástupce nebyla schopná vystavět.“

„Tak doufejme, že to má nevinné vysvětlení. V Edinburghu jsme vraždu neměli od Vánoc, co si v parku Braidburn Valley vyřizovaly úcty ty gangy. Doufala jsem, že tu bez vyšetřování další vraždy vydržíme déle než jen pár měsíců.“

„Jen říkám, co vidím,“ zabručela Ailsa. „Nastolení práva a pořádku spadá do vaší expertízy.“

„Ne tak úplně. Můj tým jen uklízí spoušť, která vzniká, když někdo nadělá fašírku ze společenských norem. Ale když tu budeme dál okounět, tak se žádných odpovědí nedobereme,“ opáčila Ava. „Možná že až určíme jeho totožnost, trochu se to vyjasní. Pošli mi zprávu. Zahájím vyšetřování, ale nedělejme předčasné závěry a zvažme všechny možnosti. To zní rozumně, ne?“

„To ano,“ usmála se Ailsa. „Tomu muži je lehce přes třicet. Myslím, že mu dlužíme aspoň to. Takhle mladý by nikdo zemřít neměl, za žádných okolností.“

„S tím souhlasím,“ pokračovala Ava a přešla ke dvěřím pitevny, kde si svlékla zdravotnickou čepici a rukavice a vyhodila je do koše. Natáhla se k Ailse, aby ji objala. „Jak se ti vede?“ zeptala se, když si stahovala sterilní oděv.

„Myslíš s ohledem na to, jak jsem stará?“ ušklíbla se Ailsa.

Ava nesouhlasně mlaskla.

„Já se mám dobře. Nejsem v takovém stresu jako vy dva, zdá se mi. Ráda slyším, že Luc měl volno. Kdy sis naposledy vzala dovolenou ty, holka?“

Ava se zasmála. Ailsa, dlouholetá rodinná známá, s ní bude vždycky mluvit jako s dítětem bez ohledu na to, kolik Avě bude a jakou bude mít hodnost.

„Brzy si dám oraz, slibuju. Konečně jsme jmenovali nového inspektora, tak by nám to mělo trochu ulevit. Takže jedeme na Tantallon. Měli bychom se tam podívat po něčem konkrétním?“

„Je to jehla v kupce sena, ale ráda bych se podívala na ty zlomené nehty. Mohlo by na nich být zachycených dost buněk na to, abychom získali lepší představu, co se tam stalo,“ vysvětlila Ailsa.

„Nedělej si velké naděje,“ varovala ji Ava. „Nebylo to označené jako místo činu, a tak to tam forenzní technici nezpracovali. Co ty na to, Lucu? Co říkáš na noční procházku podél hradební zdi?“

„To bude perfektní zakončení perfektní dovolené,“ usmál se Callanach. „Jdu si pro kabát.“